

Arrest

nr. 338 001 van 17 december 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 10 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 december 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 20 december 2021 om internationale bescherming.

1.1.1. Op 28 februari 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Bij arrest met nr. 276 162 van 18 augustus 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.1.2. Nadat de overdrachtstermijn verstreken is, wordt op 10 augustus 2022 besloten dat het verzoek zal worden behandeld door de Belgische overheid. Op 10 juli 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 303 868 van 26 maart 2024 weigert de Raad verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 20 juni 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾,

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 10/07/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 26/08/2024 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene diende een verzoek om internationale bescherming in, het CGVS weigerde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de subsidiaire bescherming te verlenen.

Het CGVS merkt op dat, hoewel niet wordt betwist dat de algemene situatie en de levensomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied valt van art 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet. Op basis van de thans beschikbare informatie is het CGVS van mening dat niet kan worden gezegd dat de precare sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren, en nog minder van een opzettelijk handelen of nalaten. Zij is veeleer het resultaat van een ingewikkeld samenspel van verschillende elementen en economische factoren. Vandaar ook de weigering om de betrokkene subsidiaire bescherming te verlenen.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor de betrokkene in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie ("Country of Origin Information Report: Afghanistan – Country Focus", EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzeekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzeekerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie, die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten

van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient opgemerkt te worden dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel lijken te vormen voor zijn verwijdering. Betrokkene is namelijk een jonge man die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is in Afghanistan, blijk heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen, en lijkt over financiële middelen te beschikken.

Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd). Betrokkene verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling.

Deze elementen zijn niet voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM; daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

Deze beslissing vormt derhalve geen schending van artikel 3 EVRM.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Verzoeker beschikt over de Afghaanse nationaliteit. Hij is Pasjtoen van origine (net als zijn beide ouders). Verzoeker is soennitische moslim. Verzoeker verliet Afghanistan evenwel op 18 augustus 2021. Sindsdien keerde hij niet meer terug naar zijn land van herkomst. Verzoeker is derhalve reeds gedurende een periode van ongeveer drie jaar afwezig gebleven uit Afghanistan.

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Afghanistan).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“(…).”

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Afghanistan (“nationaliteit: Afghanistan”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

3. Verzoeker beschikt over de Afghaanse nationaliteit. Hij is Pasjtoen van origine (net als zijn beide ouders). Verzoeker is soennitische moslim. Verzoeker is afkomstig uit Baroo, gelegen in het district Rodat van de provincie Nangarhar. Hij woonde hier tot zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker ging niet naar school. Hij is analfabeet. Hij werkte als textielhandelaar in Baroo. Verzoeker verliet Afghanistan op 18 augustus 2021. Verzoeker kwam uiteindelijk in België toe en diende hij in België een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 20 december 2021.

Door de bestreden beslissing zou hij thans, na een langdurige afwezigheid van bijna 3 jaar, dienen terug te keren naar een bijzonder sterk veranderde samenleving in Afghanistan.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat “de individuele omstandigheden van de betrokkene” geen beletsel zouden zijn voor “zijn verwijdering”. Er wordt gesteld dat verzoeker een jonge man is “die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is en naar school is gegaan in Afghanistan, blijk heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familiaal netwerk heeft in het land dat hem kan steunen en lijkt over financiële middelen te beschikken” (stuk 1, pagina 2).

Verzoeker kan echter onmogelijk terugkeren naar Afghanistan.

De verzoekende partij merkt op dat in het administratief dossier er geen gegevens aanwezig zijn die doen vermoeden dat de verzoekende partij niet over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken. Het staat derhalve moet voldoende zekerheid vast dat verzoeker (enkel) beschikt over de Afghaanse nationaliteit.

Verzoeker wijst op de actuele situatie in Afghanistan (de machtsovername door de taliban) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland sinds zijn vertrek drie jaar geleden) en – in het bijzonder – Europa.

Verzoeker is tevens verwesterd geraakt doorheen zijn jarenlange verblijf in Europa een geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan.

Verzoeker heeft zich door zijn langdurig verblijf in België (en, bij uitbreiding, Europa) een levensstijl eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan, minstens wordt verzoeker als een “westerling” beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker heeft door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer over hoe hij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving. Hij verbleef langdurig in een Europese (westerse) samenleving. Uit de beschikbare informatie blijkt daarentegen dat de taliban een zeer repressieve

versie van de Sharia implementeert die ziet op het reguleren van het dagelijks leven tot in de kleinste details (stuk 3).

Door verweerder werd hiermee geen rekening gehouden in de gemaakte beoordeling.

Afghanistan bevond zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

De socio-economische situatie in Afghanistan is na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder verslechterd.

Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De impact van de machtsovername door taliban is bovendien groot op de socio-economische situatie van Afghanistan, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie (stuk 3).

Door verweerder werd hierom onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Afghanistan, gelet op de sterk gewijzigde situatie in Afghanistan sinds zijn vertrek bijna 3 jaar geleden.

4. Overeenkomstig de jurisprudentie van het EHRM, is een volledige en ex nunc beoordeling door verweerder vereist wanneer het noodzakelijk is om informatie in overweging te nemen na de definitieve beslissing in het kader van het verzoek tot internationale bescherming. In het bijzonder is een volledige en ex nunc beoordeling vereist wanneer de situatie in een land van herkomst onvoorspelbaar is, de situatie zeer waarschijnlijk zal wijzigen en de effectieve verwijdering is vertraagd.

Over het algemeen wordt door het EHRM aangenomen dat het aan een verzoeker is om aan te tonen dat er een reëel risico bestaat dat hij of zij zal worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Echter, wanneer informatie over risico's bij terugkeer vrij beschikbaar is uit verschillende bronnen, zijn de autoriteiten in het kader van artikel 3 EVRM verplicht om uit zichzelf een beoordeling te maken van deze risico's.

Wanneer een algemene situatie gekend is bij de autoriteiten, kan niet verwacht worden dat de verzoeker de gehele bewijslast draagt.

Met betrekking tot een meer geïndividualiseerd risico, overweegt het EHRM dat, "(...)" (EHRM, F.G. t. Zweden, nr. 43611/11, 23 maart 2016, par. 127).

De ernstige mensenrechtensituatie in Afghanistan is een algemeen bekend gegeven. Verweerder moet hierom zelf overgaan tot een individuele beoordeling van de risico's op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bij terugkeer. Verweerder mag de bewijslast hiervoor niet volledig bij de Afghaanse burger leggen en volstaan met een verwijzing naar de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tijdens de beoordeling van een risico onder artikel 3 EVRM, moet verweerder alle informatie in overweging nemen die bekend is geworden na de definitieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bovendien wordt opgemerkt dat de toetsing van het EHRM in het kader van artikel 3 EVRM niet altijd volledig overeenkomt met de toetsing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van bescherming op basis van de Belgische Vreemdelingenwet en de relevante Europese regelgeving. Zo worden de risico's die voortvloeien uit verwestering na een langdurig verblijf in Europa vaak enkel beoordeeld vanuit het oogpunt van het Vluchtelingenverdrag en wordt er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteld dat er sprake moet zijn van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging. De risico's die voortvloeien uit verwestering na een langdurig verblijf in Europa worden over het algemeen niet getoetst aan de voorwaarden voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming. In het kader van de beoordeling van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM hoeft echter een verband met de vervolgingsgronden in het Vluchtelingenverdrag niet te worden aangetoond. Een ander voorbeeld betreft de beoordeling van een precaire humanitaire situatie als gevolg van een ernstige medische aandoening. In de zaak M'bodj oordeelde het Hof van Justitie immers, dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op

grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd (stuk 3).

De invulling die op nationaal niveau als ook op het niveau van de Europese Unie wordt gegeven aan het recht op verblijf op basis van het vluchtelingenstatuut dan wel subsidiaire bescherming doet niet af aan de absolute verplichting het non-refoulement beginsel te respecteren op basis van artikel 3 EVRM zoals uitgelegd door het EHRM zelf.

5. Het is voorts onzorgvuldig en ongefundeerd dat verweerder stelt dat verzoeker over “financiële middelen” zou beschikken. Verzoeker heeft zelf geen inkomen of huisvesting in Afghanistan en verbleef in een collectief opvangcentrum van Fedasil. Hij is hierdoor afhankelijk van anderen om te voorzien in onderdak en hun basisbehoeften (eten, drinken, hygiëne, kledij, enz) voor een menswaardig bestaan. Verzoeker is derhalve afhankelijk om te voorzien in zijn basisbehoeften en tot het kunnen onderhouden van een menswaardig bestaan. Verzoeker heeft in Afghanistan geen adequate huisvesting, een netwerk of een inkomen. Hij verliet zijn land van herkomst bijna 3 jaar geleden. Sindsdien keerde hij niet meer terug. Verzoeker benadrukt dan ook zijn gebrek aan binding (steun) in zijn land van herkomst en zijn behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Door de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Deze elementen werden onvoldoende, dan wel onzorgvuldig beoordeeld door verweerder in de bestreden beslissing.

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

Als bijlage bij het verzoekschrift wordt de “Nansen Note 3 – 2022 – Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer” (stuk 3) gevoegd.

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing, die verzoeker verplicht om het grondgebied van België en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tot gevolg heeft dat verzoeker zich naar Afghanistan dient te begeven, benadrukt de Raad dat verzoeker, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek werd afgewezen. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij doorheen zijn jarenlange verblijf in Europa verwesterd is geraakt en dat de risico's die voortvloeien uit een verwestering na een langdurig verblijf in Europa over het algemeen niet worden getoetst aan de voorwaarden voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming, kan dan ook worden geduïd dat de Raad in het arrest met nr. 303 868 van 26 maart 2024 integraal de motieven heeft bijgetreden van de beslissing van de commissaris-generaal van 10 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen en dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Verzoeker toont niet aan dat er nieuwe gegevens zijn die de gemachtigde er hadden dienen toe te brengen alsnog te besluiten dat hij verregaand is verwesterd en, om die reden, een ernstig risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verzoekers grief dat de gemachtigde onterecht zou hebben gemotiveerd dat hij over financiële middelen zou beschikken leidt niet tot de conclusie dat verkeerdelijk werd geoordeeld dat niet blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een ernstig risico loopt om te worden onderworpen aan handelingen zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat verzoeker geen financiële middelen heeft, dan nog moet worden aangegeven dat hieruit niet kan worden geconcludeerd dat de gemachtigde er verkeerdelijk op wees dat hij zelfredzaam is en in zijn land van herkomst een familiaal netwerk heeft dat hem kan steunen, zodat niet blijkt dat hij er dreigt terecht te komen in een situatie die voldoende ernstig is om te kunnen besluiten dat artikel 3 van het EVRM een beletsel zou kunnen vormen om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te kunnen nemen. In dit verband benadrukt de Raad dat verzoekers bewering dat hij in Afghanistan geen netwerk meer heeft een loutere bewering betreft die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet verenigbaar is met zijn eerder afgelegde verklaringen dat zijn vrouw en kinderen en zijn moeder en zijn broer nog in Afghanistan verblijven. Er kan, gelet op de familiale solidariteit die in de regel speelt, dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op zijn familie zal kunnen terugvallen om in zijn basisbehoeften te voorzien. Bovendien is verzoeker, zoals de gemachtigde correct overwoog, een jonge man die *“een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is in Afghanistan”* en *“blijk heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen”*. Verzoeker kan bijgevolg evenmin worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat hij een profiel heeft dat toelaat te besluiten dat hij niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften.

De gemachtigde heeft, gelet op de overwegingen in de bestreden beslissing, ook onderzocht of de socio-economische situatie in Afghanistan op zich een beletsel zou kunnen vormen om verzoeker te bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij verwees hierbij naar de problemen in dit land en besloot dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in dat land weliswaar precair is, maar dat er geen sprake is van een situatie die dusdanig uitzonderlijk is dat kan worden besloten tot een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij maakte hierbij melding van de relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en nam ook de elementen die eigen zijn aan verzoeker in aanmerking. Door in zijn verzoekschrift uiteen te zetten dat de overheid in Afghanistan over weinig middelen beschikt, dat het socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering weinig ontwikkeld is, dat er ernstige droogteperiodes zijn geweest, dat de buitenlandse handel beperkt is, dat er nog steeds socio-economische gevolgen zijn van de COVID-19-pandemie en de onveiligheidssituatie, dat de bevolking is verarmd, dat het gemiddelde inkomen en de tewerkstellingsgraad zijn gedaald en dat er in zijn land van herkomst een grote voedselonzeekerheid is, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde enig nuttig gegeven onterecht buiten beschouwing heeft gelaten of onterecht heeft geoordeeld dat niet kan worden besloten tot het bestaan van zeer uitzonderlijke omstandigheden die zouden toelaten om, op grond van de sociaaleconomische of humanitaire situatie in Afghanistan, het bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. De Raad vestigt hierbij de aandacht op het feit dat, overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM, de minimumdrempel van hardheid om op basis van socio-economische omstandigheden te kunnen concluderen tot een schending van artikel 3 van het EVRM zeer hoog ligt (*cf.* EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N./Verenigd Koninkrijk*). Verzoeker maakt met zijn

betoog niet aannemelijk dat er effectief klemmende humanitaire overwegingen zijn die de gemachtigde er hadden dienen van te weerhouden de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er wordt overwogen dat verzoeker verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen en gezins- of familieleden te hebben en dat verzoeker verklaarde in goede gezondheid te verkeren en geen medische attesten voorlegde en het dossier geen aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat.

Voor zover verzoeker beweert dat niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ontkent hij de realiteit. Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de appreciatie door de gemachtigde van zijn *“persoonlijke situatie”* impliceert niet dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet werd gerespecteerd.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftieng door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN